

LIBRIS

We know
books

Să plutim pe aripile nopții

Capitolul 1

Vârsta de 9 ani

Totul se întâmpla atât de repede, încât nimeni nu credea că eram încă vie...

Vampirul ne atacase trăsura în toiul nopții și îl ucisese pe prietenul tatei fără pic de milă. Încă auzeam gâlgâitul sângelui... Cumva, fix înainte să mă rănească și pe mine, apărură soldații Adunării Roșii, ostași ce aparțineau fiecăruia dintre cele șase popoare. Prea simplu au reușit să omoare monstrul și am aflat că eram așteptată în fața consiliului, așa că m-au condus la unul dintre lorzii lor, Maximilian, pentru o primă discuție.

Acesta era un om impunător, care-mi stârnea un pic frica. Părul său negru ca pana corbului strălucea în lumina candelabralui de cristal. I-am zâmbit fără pic de reținere... Un zâmbet fals, căci eram îngrozită.

S-a uitat în ochii mei gri închis cu irizații albastre și a înlemnit, fără să înțeleg de ce. Mă așteptasem la

altă reacție, Marii Conducători având nevoie de darul meu special, privirea, cu care puteam să scot adevărul de la oricine, numai uitându-mă la el.

—Ce s-a întâmplat? am șoptit.

Inima îmi ieșea din piept când mi-a făcut semn spre oglindă. M-am apropiat de aceasta și mi-am privit ochii, acum căprui. Puterea îmi dispăruse. Nu, nu era posibil!

Lordul a scos un râset ca un lătrat de câine, iar un gardian m-a îmbrâncit afară din încăperea luxoasă cu perdele de mătase, în mijlocul căreia era un pat acoperit cu o blană albă... Era atât de elegantă și toate acelea ar fi trebuit să-mi aparțină. M-am zbatut și am țipat, dar mi-am dat brusc seama că totul se terminase. Știam unde avea să mă ducă: într-un loc numit Temnița celor Nevrednici. Toți spuneau că-i doar un mit, până și eu crezusem asta, dar, când am văzut holul întunecat, mi s-au înmuiat genunchii. Aici ajungeau doar cei care fuseseră socotiți de zei nevrednici de darul lor. Nu conta că erai copil, femeie sau bătrân, conta doar faptul că erai o rușine pentru familie, pentru prieteni, pentru toți. Familia mea nu trebuia să afle asta niciodată. Mai bine m-ar fi considerat moartă, decât să știe că am devenit Nevrednică!

Speram, din tot sufletul meu crăpat în mii de

LIBRIS | We know books
bucățele, ca părinții mei să creadă că am fost ucisă odată cu prietenul tatei, Caren...

Gardianul m-a împins, fără milă, într-o celulă. Mi-am pierdut echilibrul și am căzut pe paiele umede. Lacrimile îmi șiroiau pe obraji. Mi-am strâns genunchii la piept. Totul se terminase!

Pe moment, doar hohotele mele se mai auzeau, însă o voce blândă le întrerupse:

—Hei, nu fi tristă!

Mi-am ridicat privirea spre celula din fața mea unde, după gratii, se afla un băiat cam de aceeași vârstă cu mine. Băiatul avea coadă de vârcolac. Părul șaten îi stătea ciufulit în toate părțile.

—Cum te numești? întrebă el.

—Mehira, abia am șoptit, dar acesta mă auzi oricum.

—Eu sunt Fenrir, zâmbi.

Capitolul 2

Vârsta de 10 ani

Mult timp trecu de la ziua aceea nenorocită și, mai exact, după calculele prietenului meu vârcolac, un an. Am devenit apropiați, în ciuda faptului că eram despărțiți de două rânduri de gratii. Îmi plăcea de el. Mă făcea să simt că nu eram închisă, că nu eram un monstru. Că nu eram nevrednică.

Fenrir îi ura foarte mult pe cei de un neam cu el, căci, din cauza lor ajunsese închis, el neputând să se transforme în vârcolac pe deplin.

—Ce o să facem, dacă ieșim de aici? m-a întrebat.

—Vom rămâne împreună.

—Și dacă nu plecăm de aici în aceeași zi?
a continuat.

—Trebuie. Nu accept altă variantă.

—Am o idee, sări Fenrir. După ce ieșim...

—Dacă, i-am tăiat-o.

Și-a dat ochii peste cap.

We know
books

—... ne vom desena în fiecare zi ceva la fel pe una dintre mâini.

Era promițător.

—Ce? am întrebat. Un vârcolac ar fi prea evident, iar vampirii nu prea sunt pe placul nostru.

—Ce zici de un dragon? propuse Fenrir.

Era perfect. Am încuviințat și mi-a zâmbit dulce, cum făcea mereu.

Brusc, mi-am auzit numele șoptit de pretutindeni, mi-am astupat urechile, pitindu-mă în cel mai întunecos colț. Inima îmi bătea cu putere, iar fruntea mi se umplu de sudoare, în ciuda faptului că era frig.

Știam ce urma și eram înfricoșată.

—Va fi bine! Fenrir se ridică în picioare.

Un băiat cu vreo 8 ani mai mare ca mine apăru în grabă. Avea un rânjet diavolesc atunci când a deschis ușa celei mele și a pășit spre mine.

—Ridică-te! mi-a poruncit, dar am ezitat.

Știam că avea să mă prezinte consiliului format din cele mai importante persoane din toate regatele.

Trebuia, însă, să fiu puternică, așa că am făcut întocmai cum mi-a zis, iar ultimul lucru pe care l-am văzut înainte să mă conducă în fața unei uși mari de lemn, a fost privirea îngrijorată a lui Fenrir.

M-a împins înăuntru și aproape am șuierat la lumină, dar m-am forțat să-mi ridic privirea. Ușa s-a trântit în urma mea și am tresărit.

Lordul Maximilian, care stătea în fața mea în picioare, observă și-mi rânji straniu. M-am uitat la stânga mea, unde, rezemat de un perete, se juca cu un pumnal chiar regele vârcolac, Markus. Ochii aurii îi străluciră ca niște raze de soare și mi-a zâmbit cu caninii săi foarte ascuțiți.

Am înghițit în sec și mi-am mutat privirea spre singurul obiect din cameră, o canapea albastră de catifea pe care stătea, picior peste picior, regele vampir, Nastratin. Și-a trecut limba peste colți, privindu-mă hipnotizant. Părea că are doar 30 de ani, dar toată lumea știa că de fapt trăise mai multe secole, la fel ca Markus. M-au trecut fiorii.

—Începem odată? se auzi dintr-un colț îndepărtat o voce de femeie.

M-am întors ca să văd o doamnă îmbrăcată cu o rochie roșie și cu un păr albastru neobișnuit, la care vampirul se uita cu subînțeleș. Probabil trebuia să fie regina Mării, Vadina. Dar nu asta mi-a făcut ochii cât

cepele, ci tigrul care se așează la picioarele ei, fiind sută la sută un metamorf.

LIBRIS

We know
books

—Sigur, îi răspunse Maximilian.

Iar vocea mult mai amuzată a vârcolacului continuă:

—Mehira, ia să-ți vedem ochii!

Inima a început să-mi bată și mai tare, iar Markus a apărut în fața mea, împingându-l la o parte pe lordul nesemnificativ. M-a prins cu două degete de bărbie și mi-a ridicat privirea spre el. Era atât de înalt, încât a trebuit să-mi las capul pe spate.

—Ce păcat! murmură. Te-ai născut cu un dar privilegiu care ți-a fost luat, considerând că ești nevrednică de el.

Mi-a dat drumul, dar nu s-a mișcat un centimetru din fața mea.

—Ai idee cum a dispărut?

Am deschis gura și am închis-o la loc. Da, cred că știam. M-am gândit. Sau poate că nu, am clătinat din cap, iar vârcolacul țâțâi.

—Atât de păcat, repetă, pentru o fată cu un viitor atât de strălucit ca al tău!

Ochii mă înțepară. N-aveam să plâng. Nu!

—Așa că, dacă nu-i nimeni interesat de sufletelul tău nenorocit, ești liberă să te întorci în celula ta, noua ta casă!

O liniște sinistră se lăsă întreruptă doar de tremuratul meu jalnic. Același gardian apăru să mă conducă spre ieșire. O lacrimă îmi alunecă pe obraz, iar ultima lumânare ce mai ardea a speranță în mine se stinse.

—Stați, răsună o voce pătrunzătoare și rece, iar toți ne-am întors spre regele vampir care avea acum ochii roșii. De acum ea este problema mea.

Nu știam ce era mai rău. Să rămân în Temnița celor Nevrednici sau să fiu luată de Nastratin care conducea și făcea parte din neamul pe care-l detestam cel mai tare.

Capitolul 3

Vârsta de 12 ani

De doi ani mă aflam sub protecția vampirului, doi ani în care-mi schimbase toată viața.

—Iar pleci? l-am întrebat în biroul său, căci el încă făcea parte din consiliu și mereu era chemat cu treabă.

A încuviințat.

—Pot să vin și eu? m-am forțat să întreb, căci trebuia să știu dacă Fenrir reușise să iasă și el.

—Chiar vrei să te întorci în acel loc? pufni Nastratin.

—Aici, în castel e plictisitor, am recunoscut.

—De ce oare nu-ți convine nimic? oftă.

Cu asta îmi închise gura. Devenisem atât de răsfățată?

Vampirul mă privi în ochi și aplecându-se să-mi

împingă ochelarii mai bine pe nas, spuse:

—După ce că ți-ai pierdut darul, mai ești și chioară.

Am înghițit în sec. Imediat după ce mă luase sub aripa lui, observase că vederea nu-mi era atât de bună... pentru că strângeam ochii încontinuu. Și, oricum, el era mereu când amuzat, când morocănos.

—Ascultă, Ascelin, continuă.

Niciodată nu-mi spusese pe numele adevărat, căci era luat ca un blestem de toți, iar eu trebuia să o îngrop adânc pe micuța Mehira.

—Ai 12 ani, ești o fată frumoasă, ești pe cale să devii nemuritoare...

Nu, am gândit. Nastratin voia să mă transforme într-un vampir la a șaptesprezecea mea aniversare, dar, sincer, eu nu credeam că era o idee bună.

—Vampirul către muritoare! mă prinse de umeri, zgâlțâindu-mă ușor.

—Da?

—Nu mă ascultai, nu?

—Îmi pară rău? am șoptit.

Își dădu ochii peste cap și, întorcându-se, își scoase la iveală colții într-o jumătate de zâmbet. A dat să iasă